

SIGHTSEEING I KOMMUNENS HUS

KAPITEL 3

Kommunstyrelsens ordförande Orvar Åkerström var mycket korrekt, åt det eleganta hållet, klädd i mörk kostym och slips. En lång och senig karl. Han förstod snabbt allvaret i Richard Dixon Jr:s död. Ballander väntade medan politikern ringde några snabba telefonsamtal.

– Dom är på väg, vi ska ses om en halvtimme. Vi hinner med en sak först. Gå med mig medan vi talar, sa han och tog Ballander på en rundvandring i Kommunens Hus.

De konverserade sig platt igenom ett antal blekt upplysta kontor med vilsna krukväxtpartier, och Ballander undrade just vad tanken med rundturen var, när Åkerström stannade framför en dörr:

– Här kommer vi till min egen lilla favorit, om man får lov att säga så.

På mässingsskylten stod:

Kommunfullmäktiges sammanträdesrum.

Tre stora hänglås och en skylt med orden ”biologisk smitta” satt på dörren.

– Alla viktiga beslut tas ändå i bastun eller nere på MacScrotum’s så vi har använt lokalerna till nåt annat... mycket bättre... vänta ska du få se.

Åkerström letade fram nycklar ur tre olika fickor, öppnade låsen, svängde upp dörren och knackade på smittoskylten:

– Det där är inget att bry sig om – lite kamouflage bara.

Med de orden gick han in genom ett draperi som klingade svagt. Det luktade burkravioli, koriander och brottarmatta. Ballander gick efter. Lokalen var stor, men det gick först knappt att se hur stor, för de takfönster som var ämnade att ge naturligt ljus året runt var förhända med byggpapp, brokiga tygstycken och orientaliska mattor.

– Efter nedskärningarna -94 hade gubbarna inget emot att hyra ut styrelserummet mot att de slapp få representationskontona bantade... och vi hade ju behov... av alla möjliga slag... se här: Fatima! Musti! Oleg! Var är ni?

Tre figurer lösgjorde sig ur mörkret, den första en väldig turkisk eller kurdisk mamuschka, med kjol, förklä, huckle och kraftig kär-ringmustasch. Av någon anledning kom Ballander att tänka på Stalin, en av historiens värsta massmördare. Såna har vi sluppit här i Sverige, tänkte han. Åkerström tände en skrivbordslampa på ett inplastat sammanträdesbord belamrat med kastruller och tallrikar.

– Ah, Fatima här, hon är från Kosovo, dom var ju många som flydde då... men här har dom fått en fristad... i kära Sverige... och Österköping ställde förstås upp... solidaritet, det är mer än bara ord... seså Fatima – dags att förnya uppehållstillståndet!

Den kraftiga gumman vände sig om och började vant hissa upp kjolarna. Snart blottade hon ett brett gumarsle och en frän doft slog emot besökarna.

– Ah, dra in, det är vitaminer i luften, sniffade Åkerström och log saligt.

Han hade tagit tag i skinkorna och knådade så kraftigt att gumman började gny, vilket inte verkade beröra honom eller de bägge andra flyktingarna, som tåligt stod bredvid och väntade.

– Men vad gör du? frågade Ballander bestört.

– Asch du, hon är så glad att hjälpa till. Hon tar ansvar för sin familj, förstår du. Man måste låta dom ta ansvar! Jag gör dom en tjänst och låter udda vara jämt, dom får stanna och småpojkarerna får

vara så länge... men på nåt sätt måste vi ju komma överens, va? Man får inte vara rädd att möta nya kulturer! Ta för sig av den rikedom invandringen innebär!

Med en invand rörelse drog han sitt svarta läderskärp ur byxorna.

– 495 kronor nere på Oliver Janssons herrekipering på Stationsgatan – bäst i stan! Äkta älgskinn från Malung.

Han drog det smidiga bältet genom vänsterhanden och utdelade sedan ett kraftigt rapp över den breda, blottade rumpan vars massiva muskler och myckna fläsk utförde en komplicerad dallring. Gumman skrek till, oväntat gällt, och vacklade. Oleg och Musti närmade sig och stöttade henne.

– Men samtidigt måste dom som kommer hit lära sig våra seder och bruk, predikade Åkerström medan han lät skärpet vina. Forehand, forehand... och dubbelfattad backhand. Fatima, säg det!

– Biorn Baaarj, Biooorn Baaaarj, råmade den stackars mormodern och Åkerström skrattade förtjust:

– Såja, din gamla härliga kossa, säg det!

– Oimbelldonn, oimbelldonn, bölade hon till Åkerströms tydliga förtjusning. Utan bältet föll hans byxor till anklarna, han klev ur dem och en väldig putning syntes innanför hans boxershorts.

– Men -94, borde dom inte haft permanent uppehållstillstånd för länge sen? fick Ballander ur sig, medan han kände hur Den vidrige, hans gamla onda byxorm, började pressa på vid åsynen av hur det jättelika arslet hoppade medan det randades. Den smala stjärtsprickan blev bredare för varje rapp.

– Håll käft din idiot, väste Åkerström. Vill du få oss mördade eller? Du anar inte vad dom här människorna är kapabla till om man inte har strama tyglar.

Han stannade upp.

– Apropå strama tyglar... nu är det dags att integrera! Oleg, Musti!

De två männen förde fram den gnyende gamlingen så hon kunde luta sig mot sammanträdesbordet, hennes tunga byst välte undan ett par kastruller med ett brak. Åkerström svängde livremmen över hennes huvud.

– Skärpet i munnen, så där ja kära Fatima, du vet ju hur det ska vara – strama tyglar!

Han höll sitt betsel med ena handen och med den andra fiskade han fram en lång penis, så blek att den såg slemmig ut, ur Calvin Kleinkalsongerna. Den var styv och redo med halvblottat lila ollon, och tvärs över den låg en enda kraftig blodåder likt en död, fet daggmask under huden. De två medhjälparna drog isär gummans lätt blödande jätteskinkor och stanken som slog upp fick Ballander att vända bort huvudet, men tycktes bara egga Åkerström ytterligare. Han tryckte obönhörligt in sin grenliknande lem i gummans mutta, och för första gången gav hon från sig ett ljud som inte bara tycktes vara av ren smärta. Ett dovt kuttrande blandat med utländska ord strömmade ur henne när Åkerström med något koketta juckningar, ”byråkratiska”, tänkte Ballander, knullade henne bakifrån.

– Jiihaa, känn den svenska folksjälen, bättre än någon tramsig AMS-kurs ditt gamla balkanluder, säg det, säg det!

Han drog med ett korrekt ryck livremmen ur den våldtagna mamuschkans mun, och hon började genast rytmiskt ropa ut tillställningens tredje inlärdas fras så att det ekade i det gamla fullmäktigerummet:

– Micke bättre än amms, micke bättre än amms!

Ballander åsåg vanmäktigt spektaklet samtidigt som han stilla runkade Den vidrige. Han hade tårar i ögonen när han mumlade:

– Vad har det blivit av Sverige? Var är landet jag växte upp i?

Gumman halvåg nu på bordet, så medhjälparna behövdes inte längre. Den som kallats Oleg var på väg ut ur skrivbordslampans sken när Ballander lade en tung hand på hans axel.

– Min gode man, snörvlade han. Hjälp till här.

Den grovhuggne ynglingen tog beredvilligt tag i Den vidrige och började runka med rysk frenesi.

– Ahh, så, det finns godhet kvar här i världen, snyftade Ballander och gjorde sig redo att så fort han kunde låta sperman strömma över ryssens valkiga näve, han ville inte verka otacksam. Men Oleg började plötsligt att hångla med honom också, kyssas och treva med händerna över Ballanders kropp.

– Hallå, sluta upp med det där din kosack! hojtade Ballander som var på väg att tappa lusten på grund av ryssens mördande andedräkt.

Han grep tag i mannen och försökte göra honom uppmärksam på Den vidrige igen. Men Oleg gjorde sig fri och försvann in i mörkret.

Ballander knäppte med en suck byxorna igen och betraktade frustrerat hur Åkerström fick ta för sig. Kommunalpolitikern hade satt på gumman livremsbetslet igen och besteg henne nu som en jockey, fästad med kuken som en spik i en väldig fläksadel. Han galopperade så det kraftiga furubordet flyttade sig med små hopp, och när han kom juckade han ner i gumman så långt att Ballander ett ögonblick fruktade att hans vän skulle sugas in i en kvantfysikalisk fittvirvel och försvinna ur världen. Tjänstemannens utdragna ”yyyyynf” blandades med Fatimas rosslande, hennes hals stod som en sprättbåge bakåt, hucket hade åkt av och avslöjade ett grått hårsvall. Tjänstemannens kropp blev slapp och han gled av sitt väldiga, dallrande offer med en djup suck.

– Kom nu, sa Ballander och hjälpte honom upp. Vi har mycket att göra.

Den långe politikern drog på sig sina byxor och rättade till skjortan. Gumman rullade av bordet och skyndade sig undan, det lät som om hon möttes av barnröster i det mörka hörnet.

– Tack så mycket då Fatima, jag ska tänka på det där med en läkare åt dom små... och så ses vi igen nästa vecka! ropade Åkerström in i mörkret och stanken, innan han svängde igen den massiva dörren och klickade ihop de tre låsen. Polisen och den folkvalde blinkade ovant i lysrörens sken och började gå mot utgången.

– Jag tycker vi ska vara stolta över att vi i det här landet inte har något främlingsfientligt parti i riksdagen, sa Åkerström eftertänksamt. Jag förstår inte hur man kan vara emot invandring... men vad är det Ballander?

– Den jäveln snodde min plånbok, konstaterade den store polisen lakoniskt.

Åkerström ville rusa in i fullmäktigerummet igen, men Ballander sa åt honom att låta det bero.

– Jag förstår honom. Det kan inte vara lätt. Ni kunde väl åtminstone förse dom med rinnande vatten så dom kunde tvätta sig.

– Äsch, först får dom visa lite tacksamhet, fnös Åkerström.

– Är det det vi vill ha? Jag tycker vi ska ta emot dom utan att förvänta oss tack. För det finns något oförstört ändå, något ursprungligt demokratiskt i svensken, reflekterade Ballander och såg ut genom ett fönster. Ute var det regnigt, snart skulle det vara mörkt.

– Jag har ringt runt till alla, vi måste skynda oss, sa Åkerström och tittade på sitt eleganta armbandsur. Vi ska ses i bastun om femton minuter.